

La bruixa Merenga

Maria Jesús
Bolta

Col·lecció L'Elefant, número 10

Dibuixos
de **Sebastià Serra**

1

Tot va començar un 24 de desembre, a l'hora del desdèjuni, quan Apol·lònia, una xiqueta de nou anys, va entrar a la cuina de la seua casa. Estranyada, va adonar-se que damunt la taula no hi havia ni melmelada de maduixa, ni les ensaïmades habituals. Va anar a la nevera, obrí els armaris, escorcollà el rebost... Res, ni una sola pasta per a menjar. «Quina cosa

tots alhora, cridaven, gesticulaven i el grup es feia cada vegada més i més gran. Apol·lònia s'hi va afegir, encuriosida per tot el que veia.

Després de demanar a crits moltes vegades què era el que passava, sense obtindre'n cap resposta, finalment, una dona prima com una llàgrima li va explicar que des de bon matí, en totes les cases i en totes les botigues havien desaparegut els dolços; que era impossible trobar, en el poble, un sol pot de confitura, una pasta o un caramel. I la cosa devia ser certa, perquè Apol·lònia va veure allí Joanot, el quiosquer, blanc de ràbia; Pau, el pastisser, amb la seua dona que no parava de cridar; Ricard, el confiter, a punt de plorar; Lluïsa, la torronera, més blanca que la nata, i amics i veïns seus que semblaven molt disgustats.

Quin rebombori, quins nervis i quina tensió es respirava. Fins que algú va cridar: «Han desaparegut els dolços!». De sobte, es va fer un gran silenci. Immediatament una altra veu

replicà: «Sí, han desaparegut els dolços, i això és terrible!». I tant que ho era. Tothom tornà de nou a cridar, a donar solucions màgiques, a acusar... Però la trista realitat era que ningú no sabia ben bé què fer. Això no tenia ni cap ni peus!

Al bell mig de tota la gent reunida, Apol·lònia va descobrir el seu amic Napoleó. Junts, semblaven el dia i la nit. Apol·lònia era alta i fina com la tija d'un clavell, amb la pell quasi transparent i una cabellera d'un color estranyament rosat, curta i tan estarrufada que recordava la closca d'un eriçó. Napoleó, en canvi, era més aviat baixet i grosset. Tenia la pell morena i el cabell fosc i lluent com el sucre cremat. Pel seu aspecte, era famós al barri amb el nom del *Regalíssia*, la qual cosa, no cal dir-ho, li pujava la mosca al nas. Però darrerament, la vida li havia canviat i ara era l'heroi de la seua classe i es podia dir que de l'escola sencera. I tot perquè havia guanyat la correguda que cada any se celebrava entre

les escoles de la ciutat. En un no res, corrent més ràpid que un llamp, havia arribat el primer a la meta i s'havia deixat ben enrere Bartomeu, el campió de l'any anterior. Allò li havia valgut la felicitació del senyor alcalde, una abraçada de la directora de l'escola i haver-se convertit en protagonista de totes les conversacions dels companys de classe. Fins i tot Josep Maria Carell, els seixanta quilos més terrorífics del curs, havia acordat de fer les paus amb ell, cosa que, evidentment, Napoleó s'havia afanyat a acceptar.

«Napoleó! NA-PO-LE-Ó!», Apol·lònia havia hagut de cridar ben fort perquè el seu amic la sentira enmig de tant de soroll. Quan per fi aconseguiren ajuntar-se, empresa difícil entre tantes persones, el xiquet li va contar que ell tampoc no s'havia pogut desdejunar i que ara, una vegada assabentat de la situació, tornava a casa per esmorzar, si no, no creixeria mai i es quedaria més xicotet que una puça agenollada.

Anaven els dos de camí a casa xarrant i mirant de trobar alguna explicació al greu problema que havia sorgit al poble quan, en el moment de travessar el jardí de la plaça Major, sentiren que algú plorava. El gemec semblava procedir de darrere d'uns arbrets. Apol·lònia i Napoleó s'acostaren ràpidament

al lloc i, com més s'hi acostaven, més fort sentien els sanglots. Amb molt de compte, ara un peu, ara l'altre, feren la volta als troncs i aguaitaren. La sorpresa que es van endur els féu obrir la boca i els ulls de bat a bat:

qui plorava no era ni un xiquet, ni un Pare Noel desesperat per la falta de dolços, ni res de tot això. Qui plorava era... una dona ben redona!

Apo i Napo, estranyadíssims davant del panorama d'una senyora plorosa, asseguda sobre la gespa un dia tan fred, van pensar que podria arreplegar un bon constipat i s'interessaren per la seua desgràcia.

—Què ha passat? Necessites ajuda? Vols un mocador? —preguntaven els dos menuts, francament preocupats.

La pobra dona, que plorava com una magdalena, va aconseguir a poc a poc explicar-los la seua tragèdia. I fou així com començà una fantàstica aventura per a un xiquet i una xiqueta que encara no s'havien desdejunat.